До вх. № 18/596 від 21 жовтня 2026 року.

Суб’єкт права на конституційну скаргу – Челбаєва Ірина Анатоліївна – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частині другій статті 3, частині першій статті 8, частинам першій, другій статті 24, частинам першій, другій статті 43 Конституції України (конституційність) *частини першої статті 172* Кодексу законів про працю України від 10 грудня 1971 року № 322–VIII у взаємозв’язку з *частиною першою статті 5*, *частиною третьою статті 18* Закону України „Про основи соціальної захищеності осіб з інвалідністю в Україні“ від 21 березня 1991 року № 875–XII в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до деяких законів України щодо захисту соціальних, трудових та інших прав фізичних осіб, у тому числі під час воєнного стану, та спрощення обліку робочих місць для осіб з інвалідністю“ від 18 жовтня 2022 року № 2682–IX *у частині нормативного змісту, за яким потреба працівника з інвалідністю у розумному пристосуванні умов праці набуває юридичного значення лише за наявності відповідної вказівки у медичному документі (висновку медико-соціальної експертизи, індивідуальній програмі реабілітації або інших медичних рекомендаціях), а за відсутності у такому документі вказівки на конкретну форму організації праці роботодавець не має обов’язку розглянути запит працівника про відповідне пристосування, оцінити можливість менш обтяжливих форм організації праці та мотивувати відмову об’єктивними критеріями, зокрема непропорційністю тягаря.*

Авторка клопотання зазначає, що внаслідок застосування оспорюваних приписів зазнало порушення її право на працю у поєднанні з правом на рівність і забороною обмежень за ознакою інвалідності.